

ЦЪРКОВЕНЪТЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр. за година 130 лева (платими на два пътя); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сжко); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Л. В.“.

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 3 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалният обявление на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрезъ агентинитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Дѣлото на народнитъ будители. — † Траянополски Епископъ Литимъ.
2. Расоноци будители на народа. — † Стобийски Епископъ Кирилъ.
3. Евангелски истини. — Т. п. Тод.
4. Връшане на жената въ семейното огнище. — Хр. Поповъ.
5. Художествен отдѣлъ. — Великиятъ Рилски подвижникъ. (Въ паметъ на † Ил. С. Бобчевъ).
6. Бележки и отзиви.
7. Официален отдѣлъ.
8. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
9. Обявления.

† Траянополски Епископъ Литимъ.

Дѣлото на народнитъ будители.

Всяка година на първи ноември българската православна Църква чествува паметта на св. Иванъ Рилски, патронъ и покровителъ на нашия народъ. А наедно съ него, на тоя день, тя спомня дѣлото и заслугитъ на всички ония наши ратници, които въ разни времена сж се потрудили изобщо за народното ни пробуждане.

Въ тая минута мисълта на всички ни се пренася въ оново тъмно минало на двойно робство, когато народътъ ни рискувалъ да загине за винаги и си спомняме за цѣлия подвигъ на свѣтлото наше възрждане, което почна отъ отца Паисия Хилендарски и се продължи отъ неговитъ ученици и бѣ дѣло на мизина малки или голѣми ратници, но хора съ силна воля и жѣлзъни характери, хора съ голѣмо родолюбие и самоотвержение.

Наистина, времето отъ началото на 18 вѣкъ е било за насъ, българитъ, най-тъмно и мрачно, когато сж се чували само вопли и въздишки на страдания и тежко робство.

Затова, и съ право подчертава единъ нашъ историкъ, че началото на 18-ия вѣкъ е било най-тежкото време за нашия народъ. То е било време на агония и несъзнание. Нашиятъ народъ се нимиралъ предъ неминуема гибелъ. Той билъ обреченъ на изчезване. Загиналъ за историята презъ 14 вѣкъ, той загиналъ презъ 18 вѣкъ и за географията.

Минутиѣ били грозни и страшни. Българскиятъ народъ билъ надъ беззната, която е погълнала толкова народи. Въ тия страшни дни, въ които нашиятъ народъ доживявалъ последнитъ си минути, отъ висинитъ на Атонъ се разнася спасителенъ гласъ:

„О, неразумни юроде, поради что се срамишъ да се наричашъ болгаринъ? Или не сж имали българи царство и господарство? Ти, българиню, не прѣлашия, знай свой родъ и языкъ“.

Това билъ гласътъ на Хилендарскиятъ монахъ Паисий. Тоя гласъ наистина билъ, — както казва нашиятъ историкъ Маринъ Дриновъ, — като зидително слово, което се разнасяло надъ първоначалния хаосъ и сътворило свѣта. Той спасилъ и възродилъ погиващия български народъ, съворилъ днешна България. Отецъ Паисий става първиятъ нашъ народенъ будителъ.

Дѣлото на отца Паисия подематъ други народни будители, негови ученици. цѣла верига герои и мъченици, които пѣстрятъ съ подвижитъ и имената си епопята на възрждането. Всѣки отъ тѣхъ се явява съ безгранична любовъ къмъ Отецеството и безгранична омраза къмъ враговетъ и потиснитъ на народа. Всѣки чувствава и страда съ рода, всѣки носи въ душата си неговитъ копнеж и живѣе съ тѣхъ, всѣки носи границитъ на Отецеството, не въ джоба си на карта, но въ главата си.

Чудно ли е следъ всичко това, какъвъ духъ създаде дѣлото на тия народни будители, които издигнаха българския народъ изъ плѣсента на забравата и следъ като извоюваха правото на българското училище и възобновиха народната Църква, възприха се да извоюватъ съ самоотвержение и политическата свобода на България?

И о, Паисий и сподвижницитъ му и всички следващи подиръ тѣхъ, които сж се трудили за народното свѣстяване, за неговото бждеще и преуспяване, сж се вслушвали само въ гласа и велението на душата си, безъ мисълъ за нѣкаква награда, безъ надежда за помощъ, безъ слово за утѣха и насърчение.

Днешна България пази изобщо за всички народни будители еднаква свещена почитъ и еднаква признателностъ, както за ония, които сж довършили борбата, така и за тия, които съ самоотвержение сж я поделили още въ началото. Тя ги съединява въ своето удивление и паметъ, въ своята любовъ къмъ нея. Тая любовъ е пламтѣла съ

еднаква сила въ всички, както и да сж се наричали, Паисий, Софроний или Раковски, Левски или Славейковъ, Ботевъ или Иларионъ Макариополски, Екзархъ Антимъ или Бенковски. Тѣ всички, ратници на мисълта или апостоли на свободата, сж били борци и ратници за единъ и сжщъ идеалъ — за България.

Тѣхниятъ идеалъ е оставенъ и намъ въ заветъ, който ние трѣбва да пазимъ и да го предадемъ и на поколѣнието.

Новото време, което се създаде съ толкова страдания, жертви, слъзи и неволни трѣбва да види, чрезъ усилията и системната работа и трудъ на нейнитѣ синове, една България можща и честита, която да внушава почитъ на народитѣ.

Честъ и слава на всички народни будители и ратници за свободата на България! Поклонъ предъ праха имъ! Вѣчна да бжде тѣхната свѣтла паметъ!

† Стобийскій Еписколъ Кирилъ.

Расоносци будители на народа.

Въ деня на Божия угодиликъ си, нашъ отецъ Иванъ Рилски ние честуваме паметта на всички народни будители, известни и безименни, възбуждаме тѣхния подвигъ и дѣлото имъ. А дѣлото имъ е пробуждането на българския народъ, на българското народностно съзнание, на самосъзнаването на цѣль единъ народъ, кою общностъ съ свое минало, свои народности индивидуалности и съ бъдеще, което неизбежно трѣбва да се разкрие въ бѣдска на миналото. Дѣлото имъ е — възстановяване, като съзнателно изживяванъ фактъ на народната душа, на прекъснатата връзка съ историческото минало — политическо, църковно и духовно-културно, — възстановяване реалното пришествие на една отминава епоха, епохата на Преславъ, на Охридъ, на Търново. Чрезъ това дѣло българскиятъ народъ вѣдѣе съзнателно въ забележителното свое историческо наследство и отъ слуга на безправното става синъ на миналото и господарь на своята земя, на свободата и на бъдещето си.

Така велико е дѣлото на подвига, който извършиха будителитѣ народни.

Но кой духъ роди това дѣло, кой духъ осени набрани синове на българския народъ, за да станатъ вѣнчани и вестители на пробуждането? Това бѣ българскиятъ народенъ духъ, съхранчанъ въ недрата на народа и живо възгара въ огнищата на народната ни свѣсть — въ монастирскитѣ и въ църковнитѣ келии. Загоча тукъ се начена пробуждането, отъ тукъ сж излѣзли първитѣ подтици за възбуждане. И това е било дѣло предъ чювнитѣ светогорецъ, отецъ Паисий Хилендарецъ, да е написалъ своята „История славно-българская“, и да е издигналъ наставнически си и проорочески гласъ изъ българскитѣ земи; предъ Софроний Врачански да е започналъ своето мъченичество и своятъ неуморни трудове на учителя, проповѣдникъ, и книжовникъ; предъ Неофитъ Бозвели да стане пламененъ смутителъ на народната душа съ образа на измъчената и изгравана „Мати Болгария“; предъ да се ваятъ много отъ други великани, имената на които сж наша гордость. Преди тѣхъ, въ прикѣтитѣ въ планински усои монастири, въ пустини на светостъ и на родолюбие сж горали неугасими огньове на българска свѣсть. Не може да се посочи времето, въ което тия огньове сж били запалени. Историческитѣ сведения сж оскъдни, за да проникнемъ въ това минало, забудено съ мракъ и съ невѣдение. Но, навѣрно, тѣ не сж били запалени въ

епохата на робство, а сж отъ по-далеки времена на свободата, преди тежкото завоевание на земята ни.

Това сж огньотѣ на Преславъ, на Охридъ, на Търново, запалени отъ Св. Царь Бориса, отъ славия Симеонъ, отъ Св. Климентъ, отъ Св. Наума, отъ Св. Ивана Рилски, отъ Асенонци, отъ Теодосия Търновски, отъ Патриарха Евтимия и отъ цѣлата бележита старина. Духътъ на тая старина е горѣлъ и не е догарялъ въ тѣзи обитали на благочестни подвиза и на родолюбие. Този духъ роди будителитѣ на народа ни, съ този неспокоенъ духъ се пробуди българското племе.

Колкото и малко да знаемъ за робското минало, колкото и да сж недостатъчнитѣ и не обрѣдени историческитѣ сведения за нашитѣ монастири и църковни келии, безспорно, е общото заключение, че тѣ сж били срѣдища на народостно-културно съзнание и сила, че тѣ сж били единственитѣ прѣки приемници и проводници на стария български духъ, на българското предание и хранилища на народни надежди.

Така е било на Атонъ и въ Рилската пустиня, така е било изъ всички монастири. Тѣмната ношъ не е могла да погълне буйнитѣ пламци на тѣзи неугасими огньове на родолюбие и на българско църковно-народно съзнание. Противнитѣ вѣтрове само сж ги възгарили по-силено и сж разливляли искрицитѣ имъ високо надъ българската земя и широко изъ всички нейни кѣлѣща.

Отецъ Паисий Хилендарецъ бѣ роаянъ въ огъня на този стариненъ духъ. Той първомъ отиде въ Рилската обитель, а сетне на Атонъ въ Хилендарския монастиръ — въ тѣзи дѣе бележитѣ срѣдища на родолюбие, на просвѣщение въ преданието на изната стара българска цивилизация, на благочестие и на свѣтостъ. И Софроний Врачански, който бѣ срѣщалъ вече отца Паисия, отиде на Атонъ, гдето освежи родолюбieto си и подготви духа си за подвига на страдалческото народно служение. И още много други известни труженици на народното пробуждане излѣзоха или минаха презъ тѣзи монастири и монастирски келии, за да взематъ следъ това крста на будители, безъ да споменаваме за безименното множество будители — монастирскитѣ изповѣдници и таксидитѣ, които разнасяха словото за пробуждането и просвѣтаваха въ миснетата на св. братъ Кирила и Методия децата на народа ни въ откриванитѣ отъ тѣхъ келийни училища.

Такава е особеността на нашето народно пробуждане, на нашето възбуждане. То се начена въ монастирската и църковна келия, извърши се съ силата на благочестieto, на родолюбieto и на любовта къмъ просвѣщенieto, понесе се като устремъ, който трѣбваше да се внаери въ народното сърдце, отъ расоносци, смиренни слуги на Бога и на народа. Живата Църква на българския народъ, преди да се извоюва църковната и политическа независимостъ, става негова възродителка; тя отчюво го роди, както икогда въ днитѣ на св. Царь Бориса. Тая църква бѣ вѣрно съхранила предаденото ѣ отъ миналото: да пазя народъ въ вѣра и въ родолюбие и да го просвѣщава.

Отъ недрата на тази църква отецъ Паисий почерпи любовта си къмъ българския народъ, която изпълни цѣлия му животъ съ диханieto на всепредното родолюбие. Въ живота българска църква сж роди неявия великъ духъ, който изповѣда: „Сиеднешъ ме ревностъ и жалость по рода своего болгарскаго“, или — „Азъ излихъ порешовахъ по рода и отечество болгарское и много трудъ сътворихъ събирати отъ различни книги и истории, доидеже събрахъ и съкупилахъ дѣние рода болгарскаго въ книжциу сию“.

Тамъ се роди и Софроний Врачански, който трогателно разказа, какъ денемъ и нощемъ се трудишь да

изписе няколко книги на наш български езикъ, та духовитъ му деца да прочетатъ писанието му и да се възползуватъ.

Отъ тази църква дойде и любовта на Неофита Хилендарецъ къмъ българското отечество, както и убеждението му, че родолюбието е една отъ най-възвишени т добродетели, „защото, гдето е отеческата любов, тамъ цвятитъ само ценни добродетели“.

Въ тази сжщата църква се е отглеждала любовта къмъ книгата, къмъ просвѣтеността, къмъ знанието. Тя създаде първитъ училища, тя даде първнитъ народни учители, тя дори, чрезъ нейнитъ расоносни служители, подхранваше навивната уврвеност на онва романтично време въ вселието на знанието и на образоваността. За Неофита Бозвели разликата между ученика и неучика е такава, каквато между живия и мъртвия, между небето и земита, между рай и ада. Той съ страсть съветва : „Подражайте на просвѣтителъ народи !“, и възкликва увбедено : „Училища, училища, учители ! Тамъ ще ви се отворятъ замуженитъ очи, за да познаете отъ що зависни и въ какво се състои човѣшкото благополучие и вѣчното блаженство“.

И въ това отношение българскитъ расоносни, служители народни, следваха една исконна традиция, която бѣ взела първото си начало въ днитъ на царствения монахъ и покръстителъ на народа ни Св. Царь Борись-Михаилъ, когато Св. Климентъ Охридски въ училището си учеше хиляди българи на четмо и писмо, каква разказва биографътъ му.

Толкова дълбока е просвѣтителната и учителна традиция на Божнитъ служители срѣдъ българския народъ, на нея останяха вѣрни будителитъ-расоносни отъ края на 18 и началото на 19 вѣкове. Тѣ създадоха училището на българския народъ въ келиитъ, написаха книги за просвѣта и за учително ръководство, стѣпиха учебници, а когато дойде по-благоприятно време, излязоха отъ келиитъ и манастиритъ, за да турятъ основитъ на народното наше училище. И вѣрвахъ тѣ скромни и възторжени расоносни въ знанието, въ силата на просвѣщеното, вѣрвахъ съ навивно-чистата вѣра на своя народенъ ентузиазмъ. Възгорѣтъ на възраждането дойде отъ тѣхнитъ сѣрдца.

Дѣлото и трудоветъ на будителитъ дадоха своя плодъ. Пробуденитъ народъ потърси бащиното право и своето достойнство на наследникъ. Той потърси и съ много жертви придоби свободата си и частъ отъ похитената бащина. И въ тази тежка борба за народно, църковно и политическо право и освобождение, на челно мѣсто застанаха пакъ пастиритъ на народа. Завещаниятъ имъ духъ и исконното предание на родолюбие не бѣха угаснали. Заради това тѣ отново станаха страдальци на народното дѣло.

Но ето, че настъпи едно съвсѣмъ ново време. Възроденитъ народъ стана свободенъ и миозина помислиха, че задачата на възраждането е завършена. И тогава започна едно забележително отдалечаване отъ духа на будителитъ, отъ основнитъ идеи на пробуждането ни, на всенародното възродително движение. Две исни тенденции проличаха въ това друго вече време: едната бѣ продължение на възраждането, а другата бѣ сѣщиското нейно отрицание. Едната идваше отъ убеждението, че дѣлото на пробуждането не е завършено, защото истинското пробуждане далечъ не е само свободата и безгрижната и безразлична образованостъ, каквито вече имаме, а единъ продължителенъ процесъ на духовно уарване, на народното углбено осязаване, на культурно прѣздаване въ трайнитъ ценности на духа върху основнитъ на изродностнитъ особености и на едно историческо сърхопитно битие. Другата възвести края на една исто-

рическа епоха и обърна очи къмъ чуждото и къмъ знанието като върхона цель, дори като самоцель и добродетель... Тя възъ отъ романтичната малостъ на миналото навивната вѣра въ всемогъществото на знанието и забрани духътъ.

Въ две различни линии протече последващото наше развитие: едната народността, другата на европеизирание. Да бѣ поне поевропейчане въ истински смислъ, а то се оказа едно младежко увлечение по либералнитъ идеи на 18 я. и на французката революция!

Църквата на освобождения български народъ остана върху първата линия, защото тази бѣ правата линия на духа, който роди и съзрани народа ни. И естествено бѣ стълбовеното, което се виви между нея и нейнитъ служители и вѣрни чала и новитъ „отпругатели“, „мидри и политични“ европеизатори, както би ги нарекалъ отецъ Паисий въ болката и въ родолюбивото си възмушение. Въ това стълбовение на Църквата бѣ отгренено правото да се интересува отъ народното училище, отъ всички прояви на нашия общественъ и культуренъ животъ, т. е. подражаваше се тона, което имаше своето историческо обяснение въ нѣкои западни страни, гдето духовно-народностното възраждане бѣ извършено въ борба съ силитъ на католическата църква и съ ученето за двата меча на Църквата — духовния и свѣтския. Леконисленитъ европеизатори не разбираха истинския смислъ на историческитъ събития и отсекоха плода на нашето възраждане, за да присалятъ плодетъ, и то най-смигнителнитъ по здравина и по чистота плодове, на единъ съвсѣмъ чуждъ духъ.

На Църквата се отече да се интересува отъ дѣлото, което тя създаде. Тя обаче, остана да продаждава своето възродително дѣло. Навистина, за известно време бѣ смутена, защото и откъсваха, съ силата на принуждението, отъ единъ нейнъ исконенъ пъкъ, който въ възраждането ни достигна своита най-висока точка. Но тя пакъ се съзаве, и върѣши всички прѣпки, застана отново при своитъ келии, за да продължи дѣлото на Паисия, на Софрония Врачански, на Неофитовитъ отъ Рила и Атонъ.

И докато нѣкои вѣлоха въ нейнитъ вѣковни трудове и обсебиха дѣлото на расоноситъ Божий и народни служители, за да го изложатъ на проваление и на поругание, тя даде още едно преголѣмо доказателство, че носи заравня духъ на миналото, даде го въ незабранимото дѣло — народностно и училищно — на Българската Екзархия, начело на която бѣ единъ отъ последнитъ отминали вече голѣми будители — приспоаметнитъ Екзархъ Иосифъ I.

Дѣлото на народното пробуждане се върши пакъ отъ нашата Църква и отъ нейнитъ служители. Тя си остана най-значителнитъ факторъ на продълженото наше възраждане, а расоносни безименни будители и занесъ тихо и безшумно създаватъ народната заравина и блеще. И колкото по-силно възгърятъ въ себе си духътъ на великитъ учители отъ миналото, колкото по-буйно пламти въ тѣхъ поривътъ на родолюбието и на смиреното благочестие, толкова по-зависи ще бъдатъ стълкитъ имъ и толкова успѣхътъ имъ ще бжде по-сигуренъ. А тѣхнитъ успѣхъ — това е благого и добруването на българския народъ, на пробудения нашъ народъ възроденъ въ духовни и нравствени сили, способни да създадатъ едно безпечно щастливо блеще.

Отци.

Погрижете се, што църковната литература да бжде разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

Евангелски истини.

Лук., 8, 26—39.

Господъ Исусъ Христосъ бѣ въ Галаринската страна, на брѣга на Генисаретското езеро. Прѣдъ Него се появи единъ човѣкъ, който отъ много години имаше бѣсове. Нещастникътъ съ своята лудостъ причиняваше много бѣди. Галаринци често го вързаха съ вериги и окови. Нѣкои отъ тѣхъ дори го пазаха. Но той съ страшна, нечовѣшка сила разкъсваше оковитѣ и бѣгаше, разсирепѣлъ и дивъ, по пушиящитѣ. Нѣкои човѣшка ржка не бѣ въ състояние да го укроти. Цѣлата околностъ трѣпѣше въ ужасъ. Когато бѣснѣятъ се показа предъ лицето на Господа, стана съ него нѣщо необикновено. Божествената сила го спрѣ. Той се доближи до Спасителя кротко, послушно. Богочовѣкътъ се смилѣ надъ неговитѣ сръдчовѣшки мъки. И започна да бисветовѣ да излѣзѣтъ отъ него и излѣзѣтъ въ свинитѣ, които пасѣха по рѣклината. Многобройното стадо се сурна нѣзѣ стръмнината въ езерото и се издави. Свинититѣ, обладани отъ силна улуха, се затекоха къмъ града и разказаха на мнозина за това, което нѣмѣха. Вѣстѣта за великото чудо бързо се разнесе надъ цѣлата околностъ. Галаринци на огромни тѣпи излѣзоха да видѣтъ сталалото. По това време излѣкуванитѣ нече седѣше при ногетѣ Исусови, облечени и съ здравъ умъ. „И цѣлитъ народъ отъ Галаринската околностъ, разказа Свѣтиятъ Евангелистъ, Го молѣше да си отиде отъ тѣхъ понеже бѣха обзети отъ голѣмъ страхъ“.

Явление чудно и странно! Галаринцитѣ се явиха предъ Господа, не за да му благодарятъ, че ги посетилъ съ своята велика милостъ, че ги излѣкувалъ отъ бѣсоветѣ, като спасилъ единъ тѣхънъ сънародникъ, а за да Го помолѣтъ да си отиде отъ тѣхъ! Явление знаменателно, което се повтаря и въ наши дни. Малко ли сѣднешитѣ нови галаринци изъ нашитѣ земи, които „мѣлятъ“ Господа „да си отиде отъ тѣхъ“?

Нѣкога древнитѣ галаринци предложиха на Спасителя да ги напусне, защото се страхуваха отъ Неговата сила. Тѣ чувствуваха, че Този необикновенъ Странникъ имѣе прѣчи въ обикновенитѣ житейски грижи. Днесъ Той погуби свинитѣ имъ. А утре? Може би утре ще извърши нѣщо по странно, което ще разстрои изъ основата тѣхното материално благосъстояние. Какво струва една човѣшка душа, обладана отъ занъ духове, предъ толкова много свини? Смутени и развълнувани, тѣ не се сетиха да запитатъ Чудотвореца: кой си Ти? Защо идвашъ между насъ? Да ѣсватъ въ душитѣ ги постоянно страхъ ли? Или... за нѣщо друго? Галаринцитѣ не разбираха спасителното Божие посещение, защото безпроделенъ мракъ се стелѣше въ душитѣ имъ. Тѣ нѣмаха очи за Истинската Свѣтлина, която просвѣщаваша всѣки човѣкъ, навашъ на свѣта (Иоан., 1, 9). Погубването на свинитѣ ожесточи тѣхнитѣ корави и студени сѣрдца. Тѣ не искаха да знаятъ за друго, освенъ за това, което се отнасяше до материалнитѣ изгоди на живота. Духовнитѣ нужди бѣха за тѣхъ съвършено чужди и непознати. Затова тѣ не пренехиха правилно важността на необикновеното събитие, което краткорочно сииздетелствуваше, че Божиятъ Синъ приплѣтъ и кръвъ, за да потърси и спаси погналото, за да унищожи властѣта на демонитѣ, за да ги прогони отъ човѣка и неговото жилище и ги изпрати въ тѣхното собствено царство — царството на мракъ, скверността и нечистотата.

А какви сѣ новитѣ галаринци? Тѣ сѣ модерни и изтънчени въ своитѣ „молби“ къмъ Господа. Нѣкои не казватъ направо: „Иди си отъ насъ, Господи...“ Една частъ отъ тѣхъ се наричатъ съ общото име „христинии“, защото сѣ кръстени отъ свещеникъ и записани въ по-

реднитѣ списъци на кръстенитѣ. Като жители на тази земя и тѣ иматъ нужди. Но тѣхнитѣ нужди сѣ само земни, защото обичатъ прѣкомбрно земята и нейнитѣ блага. Унегени въ несприво дирене съкровища на плѣтѣта, тѣ не се сѣшатъ, че въ тѣхъ жиѣе начало духовно, божествено, което жадува за друга свѣтлина, за новъ благодарственъ живогъ. Когато дори си купуватъ свѣщъ и я палѣтъ въ Божия храмъ, когато по една или друга причина сѣ принудени да присъствуватъ на нѣкое молитвено събрание, или на нѣкое голѣмо народно тържество, въ основата на което се крие изразъ на благодарностъ къмъ Бога за великитѣ небесни благодеяния, тѣ не преставатъ да мислятъ за своитѣ минали и прѣдстоящи сѣлки, за своитѣ успѣхи или неуспѣхи въ областта на материалнитѣ завоевания. Или се нѣкои вѣдѣновено-свѣтлѣ и самоотвержено-благороденъ умъ и заговори: Брати, да се преклонимъ благоговѣно предъ величето на Божията млдростъ, предъ всеобемлящата благостъ на Всевшия, Който ни носети и направи чудеса въ наши живогъ; избави ли отъ кървани пожари и разнообразни други бедствия, отъ духовно и материално робство, отъ занитъ замисли на демонично изстроени поднебесни сили, даде въ нашитѣ редове вѣдохновенни водачи, които въ свѣтлѣтъ устреми ни зоватъ нагоре къмъ Вѣчната Свѣтлина! Въ занкъ на синоини чувства къмъ Небесния Отецъ да приемѣтъ въ душитѣ си любовѣта на Неговия Единороденъ Синъ, съ невъ да творимъ блага на новия живогъ! Новитѣ галаринци слушатъ и неволно и естесвено се мръщѣтъ. Да заживѣемъ новъ живогъ? Да оставимъ земнитѣ наслади, въ които има безпримѣрно чародейство и толкова красоти?... Неблагословени отъ Църквата били тѣхъ наслади... Та какво отъ това? Искатъ отъ насъ да носимъ нѣкакъкъ непосилени житейски кръстъ. Да оставимъ земнитѣ си богатства и да мислимъ и действуваше за небесенъ миръ за небесни съкровища... Това е тѣжъ жестоко, тѣжъ неудобно за насъ.

Заслѣпени отъ похотитѣ на плѣтѣта, тѣхъ хора никога не вжклѣтъ Истинската Свѣтлина.

Друга частъ отъ съвременитѣ галаринци сѣ още по-смели въ своитѣ разсъждения. Служители на Църквата, казватъ тѣ, искатъ въ нашитѣ училища да се проповѣдва за Бога и Неговата правда, за духовни блага и ценности. А ние жадуваме за съвршето друго нѣщо — да благоукасимъ нашето земно царство съ физически здравяи мжже, съ умове, които да знаятъ формитѣ и устройствата на отдалѣнитѣ лѣржави, естесвѣнитѣ причини на природнитѣ явления, тайната на историко-политическиятъ стѣлководения, сѣ члѣчени воли, които да установѣтъ на всички негодѣи въ живогъ, съ възмущени сѣрдца, които да сж готови винаги да мрѣтъ за Отецеството.

Велико недоразумение, което иде отъ религиозно всъзнание. Нима нѣкога Православната Църква Христова се обияи противъ развитието на естесвѣната култура, противъ економическия прогресъ? Нима Христовитѣ служители не сж били най-чисти поборници за правда и истина, най-смѣли защитници на Отецеството и най-вѣдохновенни проповѣдници на дейнъ любовь къмъ братъ, родъ и Родина? Най-ценното въ младежѣта е стремление ѣ къмъ идеали. Има ли идеалъ по-свѣтлѣтъ и по-честъ отъ божественно-лѣчезарния образъ на Христа Спасителя?

Най-любитѣ съвременни галаринци сж богоборцитѣ, — тѣ, които открито се опячатъ противъ Христовата религия, — тѣ, които въ сѣщностъ най-много се страхуватъ отъ силѣта Христова. Тѣ бесрамно хвърлятъ дянѣтитъ въ Божитѣ храмове, сквернитѣ свѣтинитѣ на религиозния живогъ, гонѣтъ и убиватъ Христовитѣ служители, прѣврѣщатъ въ развалини всѣчко, което е плодъ

на мира, на вѣрната любовта и правдата. Съ своитѣ негодни разбирания за живота и нравствеността тѣ рушатъ порядъка и провъеждатъ смутъ, наасмиватъ се надъ религиата, които е защитница на общественото и частното благосъстояние. Покровители на суеверие и безбожие, тѣ прогнородствуватъ на всичко, което носи божествена събития въ живота. Тѣхнитѣ дѣла се дължатъ на невежество и предразсъдѣци, на чувствени пожелания, на самолюбие и високомерие.

Дано поне такива гадарници не се нягтъ съ разрушителна сила въ нашата земя. . .

Светото Евангелие разказва, че Христосъ напоследнакъ земята на древнитѣ гадарници, следъ като последнитѣ го помолли да си отиде отъ тѣхъ. Животътъ на тия хора протекохъ наново въ тъмнина. Тази истина се повтаряла многобройно и многообразно въ историческия животъ на човѣчеството. Тамъ, където Господъ не е бивалъ приетъ, царели мракъ, пустота и разрушение.

Господи Боже нашъ, аслушай се въ нашия молитвено зовъ : не напушай хубавата българска земя дори тогава, когато нашитѣ гадарници въ своето религиозно невежество похулитъ Твоего свето име. Както винаги въ миналото, така и сега бѣди съ насъ, защото безъ Тебе нашитѣ животъ ше бѣде превръщати въ разрушение и смъртъ. . .

Т. П. Т.

Връщане на жената въ семейното огнище.

Съобщението преди нѣколко дни отъ единъ стоденъ вестникъ, че българскитѣ Женски съюзъ е измѣнилъ своя уставъ, като занепадетъ се отказвалъ да действва за нравяването на жената съ мѣжа въ социално, икономическо и политическо отношение — неправи най-приятно впечатление въ всички наши обществени сѣрца. Напитѣ равноправки, изглежда, сж се убедили, че израваването на жената съ мѣжа въ всѣко отношение е единъ много пакостна работа, и че българката трѣбва да си остане и за напредъ около домашното огнище, да бѣде центръ — сѣрдце и душа на семейството.

Вредата отъ туй израваване на жената съ мѣжа, и то когато е осъществено не напълно, а само въ нѣкои отношения, силно сж а почувствували въ нѣкои културни страни, какъто е, напримеръ, Франция. Така, тамъ вече нававатъ тревоженъ вѣсътъ противъ туй израваване, което носи разруха на семейството. Известниятъ французки публицистъ Жанъ Гиро помѣства въ единъ скороненъ брой на голѣмия парижки вестникъ „Ле Кроа“ статия подъ горното заглавие, въ която съ най-силни доводи доказва необходимостта отъ връщане на жената въ семейното огнище. Поради голѣмия интересъ, който представлява тая статия, предаваме я тукъ съ малки съкращения.

Едно отъ най-убийственитѣ последствия отъ войната — пише Жанъ Гиро — бѣ откъсване на голѣмия брой жени отъ тѣхното огнище. Въ откъсване на мѣжетѣ имъ, повикани подъ знамената, тѣ бѣха длъжни да ги замѣстятъ по нивята, въ работницката, въ канцеларинтѣ и въ голѣмъ брой занаяти. Нами трѣбваше да помогнатъ на семейството въ разпокъснѣтъ и да поддържатъ земеделъчката работа и частинтѣ предпринятия на своитѣ съпрузи? Тогава именно всички видѣха съ известно оудаване жени съ фуражки на кондукторки и контролорки по трамваитѣ и автобуситѣ.

За нещастие, туй, което бѣ една необходимостъ въ години съвсемъ изключителни, се утѣковѣчи следъ войната. Женитѣ, като се научиха да печелатъ, поискаха да продължатъ туй, да правятъ, било за да дадатъ, въ времена още тежки, уютостя на семейството си, било за да иматъ своя лична кесия, напълнена чрезъ тѣхния трудъ, или да упражняватъ свободно бюджета за своитѣ тоалети, безъ да има нужда да поискватъ нищо нито отъ родителитѣ си, нито отъ мѣжетѣ си.

Това бѣ времето на инфлация и съвзрпроизводство; всички мѣнци бѣха здрави, и работницитѣ, както и канцеларинтѣ и служебитѣ отъ всички видове, приеха възрабитѣ се отъ война мѣже и порастаилитѣ младежи, като при това задържахъ и женитѣ: имаше мѣсто за всички.

Женското движение тогава се намѣси, за да урегулира, като го подкрене, туй навлизане на женитѣ въ работническия сѣтъ, кзето отначало бѣше само една необходима нужда. То прокламира освобожденето на жената отъ нейното „вѣчно малолѣтство“ и обяви, че, равна на мъжа, тя трѣбваше да устрои своя животъ като него — въ пълна независимостъ, и да претендира за всички негови служби: нали тя бѣ интелегентна като него и дори повече? Нали тя бѣ свободно сѣществото като него? Имаше ли тя надъ него даже превъзходство съ своата чувствителностъ, която я правеше поспособна за нѣкои служби? Обхватити отъ силно въздушевание, мѣжетѣ отпразнуваха като единъ новъ напредѣкъ всѣки новъ достѣпъ на женитѣ до нови занаяти: това бѣ, споредъ тѣхъ, едно завоевание на цивилизацията. И тѣхнитѣ партии се показваха извънредно вѣторжени, а дѣснитѣ имъ пригласаха въ хоръ.

Когато проявяваха малко ентузиазмътъ при едно подобно движение, изказвайки тайно своя страхъ за живота на огнището, отъ кѣлзето жената все повече и повече щеше да откъснатува, бѣха смѣтити като консерватори, роби на отживѣли понятия и страни за новитѣ времена, като сѣществва допотопи. Тѣ напълно приемаха случаетѣ на необходимостъ, когато една неомѣжена мома или една вдовица трѣбваше да приематъ една професия и единъ занаятъ; но тѣ, разбира се, пакъ си оставаха „реакционерни“, асѣцело затворени за модернитѣ вѣяния.

А фактитѣ заговориха въ тѣхна поза, понеже сѣшитѣ сѣрца, които преди 15 години празнуваха масовото навлизане на женитѣ въ всички занаяти, служби и професия, а по-късно и тѣхното откъсване отъ домашното огнище, сега тѣ искатъ наново да ги върнатъ на място. Недана цапаша на женитѣ, за да ги цакарятъ да нальзнатъ отъ дома; а сега ще имъ плашатъ, за да ги заставятъ да се върнатъ. Връщането на жената вѣкщи е на дневенъ редъ; социалиститѣ туй високо заявяватъ като католичинтѣ, а приятелитѣ на свѣтнатата като тия които тѣ наричаха мракъобсѣници.

Причинитѣ за тая промѣна на мненieto сж различни. Но най-главна е безработницата—резултатъ отъ годинитѣ на мършавитѣ крави, настѣжливи следъ годинитѣ на тлѣститѣ крави, за които години, вътъ основа на теорията на безкрайния напредѣкъ, се мислеше, че сж вѣчни. Забѣлзано бѣ отъ всички, че жената правеше една ужасна конкуренция на мъжа и то при налицността на „вѣчното малолѣтство“, ужасно вече порастнало. Трѣбваше да се взематъ мѣрки за покрантелство на мъжа. Почнаха чрезъ налагане формулата, „за еднакъвъ трудъ еднакъва заплата“, за да се попрѣчи на жената да работи на тѣргъ. Но туй само я окуражи да работи повече. И сега искатъ да подпомогнатъ на жената я вѣкщи, за да не отпадне тя повече въ работницката.

Необходима бѣ тая икономическа конкуренция на

жената, за да се отворят очите на мюзията, които до тогава ги държаша затворени пред други социални и нравствени опасности от женския труд. А най-голямата опасност бѣ силното разклащане на домашното огнище.

Оплакват се отъ постоянното намаляване на ражданията, което съ право бѣ наречено най-страшния бичъ за Франция. А намалянето на жената отъ нейното огнище е една отъ неговитѣ главни причини. Азъ познавамъ млади момичета, които сами изкарватъ прехраната си и не желаятъ да се омжжатъ, защото искатъ да запазятъ своята пълна независимостъ. Бидейки въ състояние да устроятъ своя животъ, както тѣ го разбираатъ, да плащатъ даже своитѣ прищивки, тѣ смѣятъ като робство монотонния животъ при огнището, съ мъжъ, когото ще трѣбва да задоволяватъ, и съ деца, които ще бъдатъ едно прѣтиснене за най-хубавата частъ отъ живота имъ.

Ако тѣ се омжжатъ и искатъ да запазятъ службата си, децата сж още едно ограничение, даже ако работниците създаватъ за тѣхъ детски ясли и градини. Какъ ще добѣе тя да работи презъ дени, когато цѣла нощ не е мигнала отъ плача на малкото дете? Ако рече да си помогне, тя ще вземе мѣрки туй нѣщо да не става така често, понеже, едно дете повече, още по-затруднява живота навънъ.

Отъ туй положение, разбира се, има изходъ: майката може да наеме гледачка. За да остане работничка или чиновничка, тя може да настане другаде децата си, които ще отива да вижда отъ време на време и които не ще узнаятъ вече своята майка!

Но отсъствието отъ огнището прави живота и по-скѣпъ. Като не работи сама въ кухнята и не се занимава съ кърпежъ и поправки, жената ходи по колбасници, гостилници и модни магазини, за да купува винаги ново. Живягъ съ консерви; чрезъ туй печалбата отъ пѣшната работа се намалява, а главно — повреждатъ си здравето.

Когато работнитѣ часове на мъжа и жената се съвпадатъ, къщата е изоставена. А какво ставатъ тогава децата? Нова проблема, чието разрешение е — или да нѣматъ деца, или строго да ограничатъ броя имъ. Ако пъкъ работнитѣ часове не се съвпадатъ, жената и мъжътъ сж като месечината и слънцето, отъ които единиятъ гоши другия. Тогва мъжътъ, който следъ работа намира огнището пусто, отегчава се тамъ и отива да се развлѣче другаде съ другари, които сж въ сѣщото положение, и туй, разбира се, не стага, безъ да причини нови разности, които намаляватъ особено двойната заплата на съпружитѣ.

Туй именно прекъснатио сжиктство въ едно постоянно жилище никакъ не благоприятствува за раждане и възпитание на деца.

Жената обикновено толкува по-малко съ привързва къмъ огнището, колкото по-малко тя има работа въ него. Готненето въ кухнята я отегчава. Да се грижи за бѣлото, да поплита чорпакъ, да шие дрешки на децата, да украси семейното гѣздо съ нѣща, изработени отъ нея или мъжа, за да се чувствува добре у себе си, вмѣсто да се изнежава по цѣли часове на день — тя не мисли за това и, понеже нѣма обичъ къмъ къщата, отива да търси удоволствия другаде: въ киното, кафе-шантанитѣ, увеселителнитѣ разходки — развлѣчения, които, даже почтени, допринасятъ много за запустяване на жилището, и отъ които тя не би могла да се ползува, ако, за нещастие, доведѣха много деца и начесто. Ако е едно, би го взела на ръце, или на рамо, но две, но три — не!

А колко е трудно да се даде възпитание на децата въ такива семейни гѣзда!

Всички тия социални бедности иматъ една и сѣща

причина — непознание законитѣ на образцовото семейство, където майката е стражъ на огнището и неговъ ръководителъ, където бащата трѣбва да се подкрепни отъ умората и външния шумъ, да се сгрѣе отъ семейната топлина вжкни. Къщата трѣбва да бже гѣздо за децата, където се дава общо семейно възпитание въз основа на здрави домашни традиции.

Всички тия бедности произлизатъ отъ едно лъжливо понятие за ролата на жената. Да се каже, че тя е равна на мъжа, туй значи лошо да се поставя въпросътъ. Да се каже че тя е подобна на мъжа и има сѣщитѣ права и сѣщитѣ длъжности — това е лъжа. Истинатъ е, че двата пола се допълнятъ едмъ другъ; тѣ има да играятъ различни роли въ едно тѣсно сътрудничество, всѣки въ своята област. Тѣ сж двата елемента, образувачи една единица, на която всѣки помага. Това е, което Самъ Творецътъ въ началото на свѣта казвалъ: „мжжътъ и жената ще бъдатъ една плать“.

Хр. Поповъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ. Великиятъ рилски подвижникъ.

(Въ паметъ на †Илия С. Бобчевъ).

Това стана преди десетъ столѣтия, когато България бѣше и велика и славна, и отъ дълго време простираше границитѣ си отъ Дунава до Бѣло-море и отъ Черно-море до Охридското езеро.

Тогва царувае хрѣбрниятъ, благочестивъ и благовърѣнъ български царь — Св. Борисъ I, който завелъ си Солунскитѣ брата св. Кирилъ и Методий и тѣхнитѣ ученици разсѣ мръка на езичеството и невежеството и освети, съ дивна свѣтлина на християнската просвѣта и българска пменостъ, българския народъ.

Когато Илия бѣше на осемъ години, царь Борисъ драговолио сѣдна отъ престола и отиде въ единъ манастиръ на рѣката Тича, за да довърши тамъ последнитѣ дни на славния си животъ въ молитва и покаяние. Новината, че единъ такъвъ мощенъ царь се отказва отъ почести и слава, отъ богатства и удобства и дери удамението и скромността на манастирската келия, скоро се разнесе изъ цѣлото царство и се прие отъ всички християни съ радостъ и умиление.

Тая постѣлка на царя-свѣтецъ дойде като вѣнѣцъ на неговото славно и велико дѣло — покръстването и просвѣщането на българския народъ, тѣкъщ до неговото царуване въ мръка на езичеството и невежеството.

Българското духовенство, което се появи между народа, заедно съ ноюознамѣрената българска азбука и преведеното на старо-български Св.Писание и което имаше тежката задача не само да оборя суевѣрната въ езичеството съ евангелската истина, но и да разбива варварството и невежеството съ българската книга, поручено въ лицето на тоя новъ монахъ, като благословия отъ небото, особено, необичновено насърчение.

— Ето, нашъ царь вече става нашъ братъ, викаха помежду си радостно и монаститѣ отъ Руенския манастиръ. — Его и ние имаме своя царь Давидъ, своя царь Соломонъ, казваха тѣ на народа, горди съ това свое призвание, на което и българския вѣнѣносецъ правеше честь.

Наистина, Борисовитѣ приемникъ Владимиръ сѣ безбожния си животъ поиска да внесе отново езически мръкъ въ едѣ просвѣтитѣ отъ евангелска свѣтлина сърца на българитѣ. Но царътъ монахъ скоро узна за бѣзумието на своя синъ, напусна временно манастиря,

свали Владимира отъ престола и поставя на негово място малкия свой синъ Симеона и пакъ се върна въ св. обители.

Двойна радостъ обхваща цялъ народъ отъ тая вестъ: отъ всички бѣ знайно, че Симеонъ е младъръ и храбъръ, силенъ и просвѣтенъ мъжъ и че той ще продължи съ достойство дѣлото на баща си.

И не се излъгаха: защото царь Симеонъ се показа великъ и въ време на война и още повече въ време на миръ. Обкръженъ отъ учени, благочестиви и даровити люде, той самъ пишеше разни книги и правеше всичко, за да приготви оная спасително-духовна храна, за която народътъ гладуваше повече, отколкото за насъщия хлѣбъ.

Тоя хлѣбъ на новъ животъ се почувствува по всички манастири, свѣтлы огнища на просвѣта и образованостъ.

Почувствува се и въ Руенския манастиръ, гдето съ нови сили се почна нова възрастванна дѣятелностъ. Почна се грижливо преписване и изучаване на всички нови книги, които изляха било отъ кмъ Прелаския дворъ, било отъ кмъ брѣговетъ на Охридското езеро, строежъ на нови църкви, богослужения, молебени, проповѣди, четене Св. Писание по градове и села, при разни празници и сборове, при разни радости и тѣжни събития.

Драго бѣше на човѣка да живѣе въ едно такова време на духовенъ подемъ за единъ цялъ народъ.

Драго бѣше и на младия Иванъ, вече послушникъ, да усъвършенствува своя духъ, да погледна съ умъ и сърдце онова, което го учеха неговитъ учители, отецъ Агапий и други монаси отъ манастирското братство, и така да стане достоенъ за онова време, за неговитъ ползи и тежоби.

Така преусъпѣваше Иванъ отъ година на година въ духовния животъ. И когато стана юноша на 20 години, той имаше изгледъ на 25 годишенъ мъжъкъ. Четейки житиата на свѣтитъ, той се възхищаваше отъ чудитъ подвижан на св. пустинници Антония и Теодосия но още по-голямъ възторгъ будѣха въ неговата млада душа доблестнитъ дѣла и животъ на пророка Илия и неговия покровителъ Иванъ Предтеча, които, следъ като живѣяхъ въ постъ и молитва дълго въ пустинята, излязоха отъ тамъ, за да призоватъ грѣшницитъ на покаяние, езичницитъ и еретичитъ на права вѣра и да изблечатъ безбожнитъ царе, за тѣхнитъ беззаконни дѣла.

Имайнахъ се много години, дълго странствува отецъ Иванъ изъ единени лусты мѣста, съзерцавайки Божнето величие и дивна природа. Вървейки веднѣжъ по рѣка Искъръ, той намѣри едно каменливо мѣсто, гдето си направи покойше. Обаче, и тукъ той бѣ намѣренъ отъ лоши хора, оскърбенъ и униженъ и прогоненъ отъ тѣхъ. И той отиде на планината Витоша, но и тукъ, обезпокояванъ отъ грѣшни и неразумни хора, той не можа да се задържи дълго време. Неговиятъ духъ, овладѣнъ отъ Бога, лѣгше все по-високо и по-високо, кмъ царството на обладитъ, на орнитъ, на ангелитъ. . .

Скоро той се отдалечи въ непристъпнитъ Рилски висоти, гдето всичко надяваше съ най-строгъ постъ, съ цародейната сила на молитвата и всичко принасяше съ ангелско тѣрпение.

Постътъ го издигаше високо надъ всичко грижи за насъщия хлѣбъ или угодна храна за грѣшно тѣло и му даваше чудната властность и лекота да мисли за душата си и нейното усъвършенствуване съ размислене денемъ и бланяи ношемъ.

Молитаата го окръжеше въ неговия стремителенъ полетъ кмъ небо и го поставяше въ сношения съ Господа и Неговиятъ ангели.

Това бѣ презъ времето на царь Петра, когато двортъръ му бѣ обкръженъ отъ лицѣври, когато византийската поквара, интриги и коварства проникнаха въ

България, когато болярството тѣнеше въ ракошъ и тѣчеше протия, потънахъ все още въ невежество, мракъ и езически суевѣрни народъ.

Великитъ отшелникъ съ своя подвижъ и неземна чистота стана известенъ на всѣкъде изъ България. Мнозина искаха да го видятъ и чуатъ. Цѣлитъ му животъ и подвижъ въ Рилскитъ усои представлява една дълга редица отъ подвижи, постъ и молитва, които създаватъ отъ него единъ високъ нравственъ образецъ, достоенъ да бѣде наизаренъ съ чудотворна сила отъ Всевшнина. И той, наистина, чрезъ своя светъ и богоугоуденъ животъ почна да върши чудеса и всички да съчета на не се привързватъ къмъ богатството, да помагатъ на беднитъ, да бждатъ кротки, милостини, смиренни, да поучаватъ и да водятъ народа си въ патя на истината, давана отъ Христовото учение.

Самъ царь Петъръ пожела да види великитъ Рилски подвижникъ. Платуването по равнината бѣше лесно, но колкото повече се приближаваше до планината, толкова патя ставаше по-струменъ. Принуди се царьтъ да остави колесницитъ въ политъ на Рила и да се качи на конъ, за да продължи византеното си нагоре.

Когато царьтъ и тия, които го придружаваха, пристигнаха при рѣка Рила, намѣриха единъ струменъ камѣкъ, по който не можеше никакъ да се минава и се повърнаха назадъ. Отъ тукъ тѣ минаха презъ планината, която по негово време се наричаше Кишиава, и отъ далеко видѣха мѣстото, гдето живѣеше подвижникътъ — отецъ Иванъ.

Непрестояни бѣха, обаче, пѣтицата. Царьтъ се чувствуваше бласиденъ да се доближи до висотата, на която се намираща скрития Божий служителъ. И той прати двама свои служители пешкомъ да се доближатъ до скалата на отецъ Иванъ, съ поръчка да помолитъ монаха да отиде при царя и му даде благословенията си.

Стигнаха пратеницитъ при камѣка и намѣриха отецъ Иванъ да сеа на него.

Пустинникътъ стана да посрещне царскитъ хора и изслуша съ внимание царското желание да го види и получи благословенията му. — Кажете, чеда, на царя, — обрѣна се той кмъ царскитъ хора, — че трудътъ и предложенето му, като благононо кадио Богу се приеха: нека има благословение отъ Бога. Но нека той си отиде по-скоро отъ тука, защото мѣстото е строго и опасно; да не би да пострада било той, било нѣкой отъ тия, които са съ него. Нашето нищожество той не ще може да види въ туханитя свѣтъ, а въ бледния, ако създадемъ туха плодове, достояни за покаяние, може да се видимъ и наслаждемъ въ неизречена радостъ. Но ако иска поне отдалеко да се видимъ, нека царьтъ постави тамъ на върха своя сѣбникъ, а пѣкъ изъ ще запали огънь. Той ще види свѣтлината, а пѣкъ азъ ще видя сѣбника.

И взлетѣ царьтъ веднага да издигнатъ сѣбника му на височината, която оттогава и до сега се нарича Царевъ-вѣрхъ, и усремени погледъ кмъ високата скала, отдето чкаше да блѣсне свѣтлина.

А подвижникътъ запали силенъ огънь, който се издигаще на възбѣгъ, свѣташъ, че съединяваше българската земя съ небесата.

Видѣ царьтъ огъня, който му се стори като жертвенъ пламъкъ за спасенето на цялия български народъ, като дивно свѣтло, което огрѣва съ вѣра, правда и любовъ цялата българска земя, подобно на огнени стълбъ, който водеше израила въ пустинята, и свади короната отъ главата си и смиренно колѣнични.

Тогавъ той съ велика радостъ видѣ едно чудо: отертанъ върху буиня пламъкъ на огъня единъ старецъ, който и съ облѣкло и стойка наистина има изгледъ на

Ивана Кръстителя, и който издига ръка и тържествено го благославя до 3 пъти — и него и неговият хора.

Завръщайки се отъ своето много трудно пътешествие, царь Петъръ бѣше радостенъ, че получи отдалеко поне благословията на св. подвижникъ. Но той искрено тажеше, че не можа да чуе отъ него поне една дума за разутку и подкрепа въ неговия плененъ съ грижи и тревоги животъ.

Ето защо, той седна и написа на отца Ивана писмо, което му изпрати по нароченъ пратеникъ, заедно съ добри и скъпи дарове, златни сѣдзое и ибша за ялене.

На това царско пратеничество св. Иванъ отговори съ следното послание, което му изпрати, като повѣрна на царя и всичкото злато:

„Не ми е полезно да изпълни изцѣло искането ти. Обаче, поради вѣрвата ти и усърдието ти, изпълвамъ само приличното и полезното за насъ. Приемамъ постнитѣ ядения, а златото имай си го самъ, защото то е много вредно за монасите, най-много за оуба, които живѣятъ въ пустинитѣ и невесели мѣста. Пъкъ и за какво ли трѣбва да се оуба, които никога не приематъ хлѣбъ до насита, нито даже вода, за да угасятъ жаждата си? Ние живѣемъ за Христа, а смъртта ни е печалба. Такива ибша сж полезни за държавата ти. Обаче, ти който носишъ диадема, не трѣбва да се наслаждавашъ отъ богатството, защото е казано: ако се увеличава богатството, не преръзва сърдцето сикъмъ него. Аво и то да е писано, че държавата на царя е богатството, но то да се употребява за оръжие и войска, а най-много за беднитѣ, гонитѣ и бездомнитѣ, а не за свое удоволствие. Затова, ако искашъ да наслѣдникъ заедно съ земното царство и небесното, бди шедъръ, както е шедъръ и небеснитѣ ни Отець. Не се облегай на несправедливостта и не желай грабежи. Бди кроткъ и тихъ и лесно достъпенъ, като обръщай очитѣ сикъмъ всички. Явенъ на милосърдието ти, да се излѣчи върху всички. Лѣвицата да не знае, що върши дѣшницата ти. Беднитѣ да носятъ радостни изъ твои дворець. А твоитѣ князе да изпитъ славата ти на езика си. Твоята багренница да бѣбети съ свѣтлината на добродетелитѣ. Чедата ти пъкъ да сж въздихитѣ и съязитѣ на разкаяването. А въ ума си винаги спомни ш смъртта; мисли безъ леностъ за бдлащето царство; бди преданъ на майка си — Църквата; моли се усърдно и високо почитай първопрестолнитѣ й. Защото, Царьтѣ на царствуващитѣ и Господъ на господствуващитѣ, като имали това ти усърдие, ще ти даде добрини каквито окоето не е виждало, нито ухото е чувало, нито човѣшкото сърдце е изпитало“.

Получи съ радостъ царь Петъръ това послание, прочете го внимателно и видѣжъ и дяжъ, и като го цѣлува, скри го въ пазвата си, гдето го държеше за да го препрочита често и да отгоня отъ себе си тмнината на мирската суета; а върнатото злато раздаде на сиромаситѣ.

Вѣкове се изменяха отъ подлата на великия Рилски пустиникотелъ, Учреденитѣ отъ него манастирь срдѣдъ динитѣ уои на Рила всѣкога е сияелъ съ християнска свѣтлина. Той стана духовенъ центъръ на цѣлния български народъ. Въ най-труднитѣ обстоятелства и критични моменти на народното сжествуване, при обща разнебитеностъ и пълно отчаяние, той единъкъ стои твърдо срещу всички беда. Неговиятъ манастирь будѣше, насърдавае, поддръжше народната ибра и надежда за по-добро бдждане. Въ периода на пълното загасяване на всѣко българско, само тукъ свещениа огньъ продължаваше тихо да гори.

Великиятъ Рилски подвижникъ стана прѣвъ народенъ будителъ, патронъ и покровителъ на България.

Отъ неговиятъ манастирь се изнасяха искритѣ отъ смиренитѣ, самоотверженитѣ ученици на тѣхния учителъ, отъ тукъ се предаде тока, който въ скоро време възпламени българското сърдце и запали въ последствие буйния оубъ на националното ни самознание. Той бѣ истинския фаръ въ тмнатата ноць и водѣше българина къмъ истинското пристанище на живота. И народътъ навикналъ да гледа на него, като на истинско съзвѣще, водеще го и освѣглявае истинския му правъ пътъ, пътятъ къмъ царството Божие . . .

ВЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Будителі—революционери. Само така биха се нарекли тѣзи велики мъже, които, надрасали себе си въ духъ и пламъкъ, съ подлата на саможертва, будеха националната сваятъ у българина. Защото, да се подигне занесата на ибшо ново или избравено, което да пробуди съзнанието, и по таквъ начинъ, да се направя истински прерватъ въ душитѣ и сърдцата на всички, би значило да има личности будни, личности революционери.

И България ги има.

Ведно съ начеване духовното и сжествуване, тѣ — будителитѣ—революционери — бѣха на поста си. Особено въ Х вѣкъ, вѣкътъ на появата на богомилнитѣ и упадъка на първото българско царство, се нуждаеше отъ една подобна силна фигура, каквато бѣше тази на св. Ив. Рилски. Тоя синтезъ отъ качества на свѣтостъ, чистота и огнено слово му предаде толкова обаяние върѣдъ народа, че трѣбваше и самиятъ царъ да го спохоти дори въ Рилската пустиня.

Не само тогава, но всѣкога, когато българскиятъ народъ е билъ въ логи изпитания, такива будителі—революционери не сж забавяли да се поваятъ.

Тѣмъ, когато турската държава мислеше, че е сложила вече кръстъ на българската нация, а грѣцкиятъ фенеръ — на българската църква, тѣмъ тогава проблѣтия величавата оланка на Атонския монахъ, тѣмъ тогава прозучаха неговитѣ революционни слова: „Болгарино, знай своя родъ и езикъ!“ И плоднитѣ резултатѣ отъ тѣзи посети слова бѣше: *нови будителі, нови революционери съ число—плеада.*

Две мечти, два идеала напѣваха съ титаническа сила сърдцата имъ:

Свобода духовна!

Свобода политическа!

Пансий и Софроний дадоха грядиния материалъ на тази величава борба за свобода и правдина, а Неофитъ Бозвелий и Сава Раковски и подпалиха.

Ако Неофитъ Бозвелий прѣвъ развѣ знамето за борба противъ фанариотитѣ, то Раковски съ слово и дѣло я поддѣ срещу турнитѣ—поборителі.

И тази неравна борба улаче въ себе си нови сили, нови кадри. Появиха се Бероновици, Априловци, Неофитовци, Ботьовци, Левски, Каравеловци . . . които показаха и на дѣло, що значи будностъ, що значи любовъ и жертви къмъ брата.

И това бѣше така, понеже народниятъ будителъ революционеръ ясно съзнаваше своя дългъ — всичко за народа, за отечеството! Мотивитѣ и подбудитѣ му бѣха не користни и егонистични, а такива пропити отъ чистота и алтруизмъ.

В. Пандурски.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Изъ живота на Пловдивската духовна семинария. Сбогуването на Св. Смоленски Епископъ Евлогий. Както е известно, въ лѣтната си сесия Св. Синодъ благоволи да приеме Ректора на Пловдивската Духовна Семинария, Негово Преосвещенство Епископъ Евлогий, за Ректоръ на Софийската Духовна Семинария. Понеже прочитана стана презъ лѣтото, когато семинаристгѣ бѣха по домоветъ си, Негово Преосвещенство на 16 октомврий т. г. посети Пловдивската Дух. Семинария, за да се сбогува съ учителн и ученици. Посрещатъ бѣ съ голѣма радостъ.

Въ сѣбота, 17 октомврий, учителската колегия при Семинариата, начело съ новия Ректоръ, Негово Преосвещенство Архимандритъ Климентъ, му устрои интимна вечеря. Въ кратки речи се развѣиха мисли и чувства въ връзка съ миналото на Семинариата и живота на двамата Ректори. Подчертахъ се заслугитъ на Преосвещеніе Евлогий за преуспяването и възрастването на Пловдивската Дух. Семинария. Изказахъ ми се сърдечни пожелания за голѣми успѣхи и въ дѣлото на Софийската Семинария.

Въ недѣля Негово Преосвещенство се черкува въ семинарската църква. Следъ богослуженіето той посети своитѣ бивши колеги по домоветъ имъ.

Въ понеделникъ, следъ утринното богослужение дѣдо Евлогий застана предъ ученицитѣ като баща предъ своитѣ деца и произнесе прощаното си архиастирско слово. Съ любвеобиленъ отечески тонъ Негово Преосвещенство говори за своето трудно шестогодишно дѣло за развитіе и процътяването на духовния расадникъ — Пловдивската духовна семинария. „Въ този моментъ, казва той, изпитвамъ смѣсени чувства. Тагувамъ, че се разделямъ съ васъ, драги ученици. Отъ друга страна азъ се радвамъ, че Св. Синодъ благоволи да изпрати за мой заместникъ единъ изпитанъ и добъръ клирикъ, Негово Преосвещенство Архимандритъ Климентъ. Както мѣнь обичахте, обичайте и него. Отдайте му своитѣ души и сърдця, за да станете полъ неговото отеческо ръководство достойни служители на Църквата Христова. Вслушайте се внимателно и въ млкритѣ съвети и изстателания на вашитѣ учители и учителъ-изпитатели, за да преуспявате отъ сила въ сила. Азъ ще бъда пространство далече отъ васъ, обаче мисълта ми ще бъде винаги при васъ и съ васъ. Имамъ една сърдечна молба. За да преуспявамъ въ своята нова работа, която Св. Синодъ ми възлага, азъ се нуждаю отъ Божията подкрепа, отъ вашето молитвено съдействие. Въ вашитѣ горещи молитви къмъ Всевишния спомогая ми се и за моето смирение. Молете се на Бога да ми помага въ трудното дѣло, което ми предстои въ Софийската Духовна Семинария. . .“

Негово Преосвещенство говорихе възвишено, трогателно. Много отъ ученицитѣ се просълзахъ. Единъ отъ тѣхъ се вѣи предъ него и произнесе кратко, но съдържателна речъ. Изказа голѣмата радостъ на своитѣ другари, че любимиятъ имъ духовенъ баща е пакъ при тѣхъ. Помоли го отъ името на всички, да ги прости за волнитѣ и неволнитѣ имъ грѣшки, които сѣ го

оскърбявали и огорчавали. „Една утеха имаме, една благодарностъ отправяме къмъ Всевишния, казва той, че Вие ни оставите въ добри рѣце. Молимъ Бога да благодарни и Васъ и Вашия заместникъ, Негово Преосвещенство Архимандритъ Климентъ, да изпълните успѣшно своитѣ задачи за благо на Святата Родна Православна Църква“.

Накрая новиятъ Ректоръ на Семинариата, Архимандритъ Климентъ, съ свойствената си толлога и сърдечностъ, благодарн на Преосвещеніе Евлогий за отеческиятъ съвети отпривени къмъ ученицитѣ. Изказа радостъ, че дѣдо Евлогий стана звено между дветѣ семинарии, които благодарение на него ще се почувствуватъ занапредъ по-единни въ мисль, чувство и учебно-възпитателска работа. „Като отидете въ София, казва между другото той, предайте на Вашитѣ колеги-съработници и Вашитѣ вѣтници сърдечнитѣ ни поздравн и благопожелания за още по-голѣми успѣхи въ дѣлото на Семинариата“.

Въ сѣщия день, единъ часа следъ обѣдъ, ученицитѣ, начело съ своитѣ учители, вече стохъ въ стройни редове на перона на Пловдивската гара. Бѣха дошли за да изпратятъ своя склпъ гостъ, за поселенъ пакъ да му изразятъ своитѣ искрени синовни чувства. Представителн отъ всички класове се явиха предъ него и му поднесоха голѣми и разношн букети. Въ кратки речи му изказаха благодарности и благопожелания отъ името на всички свои съученици. Хорътъ непрестанно пѣше „Многоя дѣта“. Влакътъ потегли бавно. Негово Преосвещенство се показа на прозореца, за да благослови своитѣ колеги и за поселенъ пакъ да имъ благодарн за сърдечнитѣ чувства. А ученицитѣ пѣха неговата любима пѣснь: „Родино мила, тебъ привѣтъ. . .“

Т. п. Тод.

Пловдивска епархия. Тържеството по случай 50-годишния юбилей на българското дружество „Червенъ кръсть“. Въ гр. Пловдивъ заслужено се положила много грижи, прояви се голѣмо старание отъ страна на управленіето на клонъ за по-внушнителното отпразднуване на юбилейния празникъ и деня „Червенъ кръсть“. И действительно 18. октомврий ще остане паметенъ за пловдивското гражданство. Презъ този день се манифестира високо чужданото дѣло на Българското д-во „Червенъ кръсть“.

Църквата, развѣйки се за мощния успѣхъ на своята рожба, се потруди най-много за подготовяването на празненството и пропгандирането на дружественитѣ идеи. Пловдивското гражданство бѣше свидетелъ какъ църковни служители ревностно и съ жаръ неуморно работѣха и служеха на „Червенъ кръсть“, изпълнявайки по томъ начинъ Христовата заповѣдъ за любовь къмъ ближния.

Пловдивскиятъ клонъ на дружеството е създаденъ по инициативата на Негово Преосвещенство Митрополитъ Максимъ. Той на 2. II. 1907 год. свързва едно събрание отъ почитени пловдивски граждани, предъ които изтъкна чужданитѣ цели и задачи на д-во „Червенъ кръсть“, неговата мисия на християнско милосрдие и необходимостта да се основа клонъ на д-вото въ гр. Пловдивъ. Всички се вслушаха въ думитѣ на своя Архиастиръ и уредиха клонъ. Отъ тогавя (1907 г.) до 1933 год. Негово Преосвещенство е непрекъснато председателъ на клонъ. Той не жали никакви трудове, прави всѣкии жертви, само да служи на християнско милосрдие, което е душата на „Червенъ кръсть“.

Заради това центръ на юбилейното празненство въ гр. Пловдивъ бѣше Негово Преосвещенство Кириакъ. Той въ съслушание съ епископитѣ Харитонъ и Евлогий, архимандритгѣ Климентъ и Никодимъ и иѣ-

колко свещеници отслужи молебенъ на пл. „Царь Симеонъ“ въ присъствието на областния директоръ г. А. Луковъ, кмета г. Б. Заранковъ, други официални лица, представители на разни организации и много народъ. На молебена говори Негово Високопреосвещенство. Въ своята въдъхновена и пламена речъ той изтъкна, че дълго на „Червенъ кръстъ“ е плодъ на Христовия призвъкъ за крестоносене и подпомагане на ближния. Припомни на плодоявното гражданство дълата на милосърдие и християнска любов, които е проправилъ клопа презъ време на война и миръ при разни народни и обществени бедствия. Накрая изказа „вѣчна паметъ“ на покойнитѣ нече ратници за учредяването на плодоявския клопъ и пожела здраве и сила на живитѣ още и на продължителитѣ на тѣхното дѣло за осъществяване великитѣ идеи на д-во „Червенъ кръстъ“.

Следъ молебена хората на пѣвческото д-во и духовата музика на 2. инженерна дружина изпълниха следователно Шуми Марицъ, химна на Цари и химна на „Червенъ кръстъ“. Две ученички издекламираха химна и катехизиса на „Червенъ кръстъ“.

Следъ това г. генер. о. з. Сириановъ, председател на клопа, говори за дълото, ролята и значението на д-во „Червенъ кръстъ“ и на клопа. Изказа благодарност на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Максимъ за основоположната му и сетнешна неуморна дейност за преуспяване дълото на „Червенъ кръстъ“, заради което той е провъзгласенъ за почетенъ председател на клопа и почетенъ членъ на д-во „Червенъ кръстъ“. Следъ това председателятъ обвини, че по случай 50-годишния юбилей на д-вото ще бждатъ наградени най-ревноститѣ деятели отъ плодоявския клопъ заради тѣхното заслуги къмъ дълото на „Червенъ кръстъ“. Ние се радваме, че срѣдъ награденитѣ на първа линия се четатъ имената на Христовитѣ служители: Негово Преосвещенство Драговитийския Епископъ Харитонъ, Негово Високопреосвещенство Архимандритъ Климентъ, протонерей Петъръ Панчовски и свещ. Ангелъ Василевъ.

Накрая ученицитѣ и ученичкитѣ съ знамената на „Червенъ кръстъ“, а нѣкои облечени въ униформата на милосърдия сестри, начело съ официалнитѣ лица, манифестираха презъ града.

Презъ тържественото отпразднувана юбилей а дена на д-во „Червенъ кръстъ“ въ гр. Пловдивъ се спечелиха сърцата на гражданството за християнското и високо човѣчно дѣло на „Червенъ кръстъ“.

И. Г. П.

Сливенска епархия. На 25 септември т. г. Елховското околийско свещеническо братство „Св. Иларионъ Мъгленскій“, има IV-то си събрание, което бѣ устроено съ присъствието на Негово Високопреосвещенство Св. Сливенския Митрополитъ г. г. Иларионъ. Дневниятъ редъ на събранието се изпълни съ най-голямо внимание, като на всѣки повдигнатъ въпросъ интересуваха свещеницитѣ, като пастири и общественици, Негово Високопреосвещенство съ ижари и благи слова даваше въпътствия и разъяснения.

На края председателя на братството ни свещ. Несторъ п. Узуновъ изказа благодарностъ къмъ Н. В. Преосвещенство за вниманието съ което е удостоилъ събранието ни, за грижитѣ които полага за насъ и му пожела здраве и дълголетие. Свещеницитѣ изпѣха въ хоръ „Многая дѣта“.

Видимо трогнатъ, Негово Високопреосвещенство, отговори на всичко тона съ насърчителни и въпътствени слова. Изказвайки задоволството си за добритѣ редъ, при който е минало събранието, той пожела на всѣки свещеници винаги съ внимани и заинтересованостъ да работятъ въ полето на пастирския си дълъ.

Свещ. *Ив. Поповъ.*

— Св. Сливенскитѣ Митрополитъ г. г. Иларионъ на 13 септември т. г. служилъ въ храма „Св. Николай“ въ гр. Ябълъ и говорилъ на тема „*Кои сж най-големитѣ заповѣди*“.

На 17 с. м. е положилъ основния камъкъ на новостроящия се храмъ въ с. Войника, Ябълъско и говорилъ върху текста „На семь камъне соизиду церковь Мою“ . . .

На 20. с. м. положилъ Св. Антиминъ въ новопостроения храмъ въ с. Рѣнциа, Сливенско и говорилъ за значението и силата на Св. Кръстъ.

На 22. с. м. заминавалъ презъ Ябълъ за гр. Елхово, гдето на 24 с. м. свещеницитѣ отъ Елховското свещеническо братство имали събрание, въ което следъ размѣнни мисли по отслуживането на Св. Божественъа Литургия, проповѣдъта и прочетения рефератъ, е говорилъ за положението на свещеника като свещенослужителъ и изложилъ срѣдствата за запазването авторитета на последния.

На 25—посетилъ монастира „Св. Троица“ при с. Устремъ, Елховско, и на 26 с. м. отпътувалъ за Тополовградъ, гдето на 27—Недѣля—Кръстовденъ е служилъ Св. Божественъа Литургия въ храма „Св. Георги“ и говорилъ за историтата на празника „Въздвижение Кръста Господенъ“. Следъ службата въ църковния дворъ отслужилъ папахидъ за о. Паисий Хилендарски и говорилъ за дейността на последния.

На 29—отпътувалъ презъ Елхово за Ябълъ.

На 30—заминавалъ за с. Безиѣръ, Ябълъско и положилъ Св. Антиминъ въ новопостроения храмъ „Св. София“ и говорилъ за твърдата вѣра на св. Мчченици Вѣръ, Надежда и Любовь и тѣхната майка София.

На 2 октомври т. г. заминавалъ за с. Богданци, Срѣдска околия, гдето на 4 октомври—недѣля—осветилъ новопостроения храмъ „Вознесение Господне“ и говорилъ за значението на храма и пребиваването въ него на Божествената благодать.

На 6 с. м. отпътувалъ презъ Срѣдецъ и Бургазъ за престолния си градъ—Сливенъ.

Светий Синодъ на Българската Църква. Сждебно отдѣление

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *петото* и *шестото* сждебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ сждебни производства:

V сжд. заседание — 4 ноември 1936 г.

1) в. д. у. № 28/36 на свещ. Борисъ Петровъ, отъ гр. Виланъ.

2) в. бр. д. № 67/35 на Върбанъ и Мария П. Стоиновъ, отъ София.

3) в. бр. д. № 224/35 на Бончо Юрдановъ и Недѣлка Г. Костадинова, отъ Варна.

4) в. бр. д. № 8/36 на Иванъ и Спаса А. Милеви, отъ с. Боня, Софийско.

5) в. бр. д. № 31/36 на Коста и Тота К. Ташеви, отъ с. Видолъ, Видинско.

6) в. бр. д. № 129/36 на Запряна А. Апостолова и Иванъ П. Араповъ, отъ с. Черногорово, Пазарджишко.

7) в. бр. д. № 130/36 на Олга Владимировъ, отъ с. Студена, Софийско и Василъ А. Василевъ, отъ с. Църква, Софийско.

8) в. бр. д. 131/36 на Евдокия Ил. Ангелова и Борисъ А. Лунгуловъ, отъ с. Ново-село, Видинско.

9) в. бр. д. № 132/36 на Викентий Ст. Георевъ, отъ София и Райна Г. Митова, отъ с. Драгичево, Софийско.

10) в. бр. д. № 133/36 на Русн Карадимовъ и Параскева Д. Митева, отъ Варна.

VI сжд. заседание — 7 ноември 1936 г.

- 1) в. бр. д. № 144/35 на Димо Пановъ и Стоянка Стоянова, отъ с. Кипра, Варненско.
- 2) в. бр. д. № 186/35 на Стефанъ и Марияка п. Христови, отъ София.
- 3) в. бр. д. № 228/35 на Стефана и Любенъ Давидови, отъ София.
- 4) в. бр. д. № 237/35 на Елена К. Тодорова и Христо Д. Михайловъ, отъ Пловдивъ.
- 5) в. бр. д. № 63/36 на Теофана Георгиева и Георги Ж. Гозелевъ, отъ гр. Хасково.
- 6) в. бр. д. № 134/36 на Стасименъ и Станка Д. Момчилов, отъ с. Панагюрич-Хитово, Омуртагско.
- 7) в. бр. д. № 135/36 на Мильо М. Лазаровъ, отъ гр. Бургасъ и Мария Д. Косева, отъ гр. Карнобатъ.
- 8) в. бр. д. № 136/36 на Вѣра Г. Кичева, отъ гр. Плевенъ и Михаилъ Бордияшевъ, отъ с. Връвъ, Видинско.
- 9) в. бр. д. № 137/36 на Гани Х. Ганевъ, отъ гр. Омуртагъ и Антонина Н. Йонкова, отъ гр. Варна.
- 10) в. бр. д. № 138/36 на Василъ А. Карабашевъ, отъ гр. Пазарджикъ и Севдалина В. Ангелова, отъ с. Синитово, Пазарджикско.

Забележка. Въ случай, че казанитѣ заседания не се състоятъ на определенитѣ дати, или не бждатъ разглеждани всички насрочени дѣла, последнитѣ се отлагатъ за следващитѣ по редъ заседания.

I. У насъ.

Ауденции. Н. В. Царьтъ на 24 т. м. преди обѣдъ, прие на прошения ауденции досегашнитѣ двама министри — на народното просвѣщение г. проф. Мишайковъ въ 10 и пол. часа и на желѣзницитѣ г. Т. Кожухаровъ въ 11 часа.

Следъ обѣдъ Негово Величество прие и новитѣ двама министри — въ 6 часа м-ра на просвѣтатъ г. д-ръ Н. Николаевъ, а въ 6 часа — м-ра на желѣзницитѣ г. ген. о. з. Йововъ.

Деньтъ на народнитѣ будители. Специална комисия при Министерството на Народната Просвѣта е решилъ тази година 1 ноември, недѣля — деньтъ на народнитѣ будители да бжде чествуванъ по единъ много тържественъ начинъ.

Въ празнуванетоъ ще вземе участие дѣлата учаща се младеж, армията, духовенството и гражданството. По този поводъ министерството е вече издало окръжно до директоритѣ на гимназитѣ и областнитѣ училищни инспектори отъ своя страна да подготвятъ учителството и учащитѣ се за празника.

За празника е привлеченъ да съдействува и писателския съюзъ. Много наши писатели ще четатъ сказки публично и по радиото за значението на този голѣмъ националенъ празникъ — за живота и дѣлото на отдалѣнитѣ народни будители.

Особено блѣскява тържествената ще бждатъ въ София. Деньтъ ще бжде празнуванъ като празникъ на

духовното ни и политическо възраждане. Въ недѣля сутринята на площада „Ал. Невски“ ще се отслужи молебенъ, следъ което ще се устрои голѣма манифестация. Хорътъ отъ 3500 ученици, избрани отъ първоначалнитѣ училища и прогимназитѣ, ще изпълни химна на будителитѣ. Хорътъ ще се дирижира отъ учителя по музика въ III прогимназия г. Ив. Ивановъ. Единъ учител ще произнесе слово за народнитѣ будители.

Цели се, тази година, празникътъ за пръвъ пътъ за разлика отъ този на Св. Св. Кирилъ и Методий, да бжде отпразнуванъ като такъвъ на духовното ни и политическо възраждане и затова въ празнуванетоъ сж привлечени да участвуватъ учащитѣ се, Църквата и армията.

Въ отдалѣнитѣ квартали на столицата, въ казармитѣ и църквитѣ — учители, свещеници и военначалници, ще държатъ беседи за великото дѣло на най-голѣмитѣ ни народни будители.

На 19 септември въ гр. Св. Врачъ е била открита църковно-богословска конференция на свещеницитѣ отъ Св. Врачката духовна околина.

Негово Високопреосвещенство Св. Неврокопскитѣ Митрополитъ г. г. Борисъ е открилъ конференцията и лично водилъ беседитѣ съ свещеницитѣ, които присъствуваха.

На 25 октомври т. г. се е извършило освещаването на новия храмъ „Св. В. мчдъ Георги“ въ с. Бялавола, Радомирско. Освещаването извършилъ негово Високопреосвещенство Св. Софийскитѣ Митрополитъ г. г. Стефанъ.

На 25 то го се е осветилъ и новопостроениятъ храмъ „Св. Пантелеймонъ“ въ двора на свещеническия братски домъ, при Горно-Панчеревскитѣ минерални бани. Допълнително ще се съобщатъ подробности за тържеството.

Храмътъ е построенъ главно съ срѣдства на благоголюбивитѣ свещеници отъ Ст.-Загорската епархия, членове на епархийското свещеническо братство „Св. Царь Борисъ“.

На сждата дата се е извършило освещаването и на новия храмъ „Усп. Пресв. Богородици“ въ с. Пазна, Самоковско, отъ Св. Трапизополския Епископъ г. Антимъ.

Храмовъ празникъ. На 27 т. м., вторникъ, бѣ празникътъ на столицния храмъ „Св. Петка“ (старъ), на ул. Царь Калоянъ. По този случай, на 26 т. м. следъ обѣдъ се отслужи въ сѣщия храмъ архиерейска велика вечеря съ петохлѣбие, а въ деня на празника архиерейска св. литургия.

Освещаване на храмъ-памятникъ. На 1 ноември т. г. въ с. Лялѣкъ, търговическа околина, ще има народно тържество по случай освещаването на новопостроения храмъ и памятникъ за падналитѣ презъ войнитѣ герои отъ общината.

Парижни помощи за обществено подпомагане. Отпуснати сж помощи отъ касата за обществено подпомагане: на клонъ за зарплата на децата въ Пещера 30,000 л.; на с. Винараре, тегевенско, за детско общежитие — 30,000 л.; на с. х. Цоневъ мостъ, габровско, за детско общежитие — 8,000 л.; за трапезария въ сѣщото село — 2,000 л.; на Габрово, за дѣловиде въ габровския манастиръ — 30,000 л.; на гр. Самоковъ, за старопиталище „Д-ръ Калиникова“ — 30,000 л.; на клонъ „Обществена подкрепа“ въ София — 15,000 л.; на гр. Габрово — 20,000 л.

Извѣстности на църковнитѣ учреждения* у насъ се препоръчва отъ Министерството на финанситѣ съ окръжно № 7269 отъ 5.Х. т. г. „Държ. вѣст.“ бр. 227/1936 г. и за оргнитѣ на М-вото на финанситѣ, което намира,

че уплътняват съ това ръководство представяват интересъ и сж отъ полза и за самитѣ органи на Министерството на финанситѣ.

Починалъ е въ столицата архимандритъ Владимиръ Вениаминовъ, отъ с. Златарица, Търновско. Починалъ е билъ дългогодишенъ учителъ, протосингелъ на Св. Видинска и Ловчанска Митрополия и игуменъ на Св. Бачковска обителъ.

Богъ да го прости и упокои въ небеснитѣ вселени!

II. Въ чужбина.

Александрийската църква. Съобщение за *отпаване на българскиятъ духовници въ Югославия.* „Пантеносъ“, органъ на Александрийската патриаршия, въ брой си отъ 4 октомврий съобщава следното:

„Къмъ срѣдата на миналия месецъ представителство отъ български духовници, начело съ Софийския митрополитъ Стефанъ, направиха посещение на Сръбския патриархъ въ Бѣлградъ за сближение на двѣтъ църкви и двата народа. Българскитѣ представители стигнаха въ Охридъ и оттамъ, придружени отъ сръбскитѣ митрополитъ Николай, заминаха за манастира Св. Наумъ, където сръбскитѣ митрополитъ се моли за побратимяване на двата народа. Следъ туй сръбскитѣ и български иерарси, поидър като размишля мисли, издадоха съобщение, чрезъ което призоваватъ духовнитѣ и свѣтскитѣ водачи на двата народа да подземаатъ искрено и сериозно дѣлото по сближението, споразумението и мира между двата народа, двѣтъ страни, двѣтъ държави и двѣтъ църкви, като отбѣгатъ всичко, което би могло да създаде недоразумения и неясности, и като наново взематъ почина за побратимяване.

„Пантеносъ“ нищо не съобщава за съвмѣстнитѣ (на българското и сръбското духовенство) църковни служби въ Македония, за литургията, тържествено извършена отъ български и сръбски архiereи въ манастира Св. Наумъ.

Еладската църква. *Изгаряне на мъртъвцитѣ.* Както съобщаватъ атинскитѣ вѣстници, Негово Блаженство Атинскитѣ митрополитъ Христомъ, като узналъ, че бившиятъ председателъ на гръцката република Александъръ Занискъ, който се помина въ Виена, предъ смъртта си изказалъ желание—тѣлото му да се изгори и погелта да се изпрати въ Атина, за да бъде тамъ погребена, заявилъ на правителството, че изгарянето на мъртъвцитѣ е противно на учението на Християнската църква и че църквата не може да извърши опѣло, ако тѣлото бъде изгорено. Порали това тѣлото на починалия Занискъ не е било изгорено, а само балсамирано и пренесено въ Атина, където е било погребено следъ опѣлото, извършено отъ Атинскитѣ митрополитъ въ катедралната църква.

Руската църква. *Страхъ у безбожницитѣ.* Единъ дописникъ отъ Бѣлгородъ, Харьковска губерния, пише въ московския в. „Известия“, че отъ предпоинитѣ църкви и манастири въ града (22 църкви и 2 манастира) и околнитѣ села (25 църкви) сж останали само една църква на градскитѣ гробница и три въ селата. *Но Богъ* — пише дописникътъ — *оце живѣе въ сърцата на руския народъ...* Следъ прогласяване на новата конституция въ Бѣлгородъ пристигнали повече отъ 50 свещенника и ишли да събиратъ подписи, за да молятъ наново да се отворятъ църквитѣ, макаръ „гражданитѣ на свѣтския съюзъ отдавна вече да се биди отrekli отъ Бога и свободно живѣели безъ Него“. Безбожницитѣ твърде много сж се уплътшили и почали наново да организиратъ „безбожнически ядси“.

Англиканската църква. На 23 милиа юлял Международнитѣ младежки съюзъ организиралъ м-

литивно събрание за миръ и свобода въ епископалното катедрална църква въ Ню-Йоркъ. Силно впечатление направилъ въ срѣдитѣ на американската епископална църква, когато младежитѣ съ знамената на 12 народа, въ туй число и знамето на Съветска Русия, застанали предъ св. Престолъ. Доинитѣ въ църква деца отъ двата пола, придружени отъ своитѣ учители, били повече отъ две хиляди. Хорътъ билъ съставенъ отъ нѣколко стотини младежи. Извършващитѣ молебна съешенникъ Роденмайеръ обяснилъ на децата, че Богъ, който е еднакъво Богъ на всички народи, иска хората отъ всички народи да бждатъ помежду си другари и брати. Отгукъ и племенната омраза, поробяването на други народи, войната и всичко, шо огорчава и притѣснява другитѣ, е зло. Следъ това туй подканилъ децата да присѣдятъ своята молитва къмъ неговата, штою Богъ да види и да благослови всички племена и народи и да се открива на тѣхъ като тѣхъенъ Съзателъ, Избавителъ и Осветителъ.

Узнало се после, че, макаръ внасенето на съветското знаме въ църква да е било разрешено отъ съветския консулъ въ Ню-Йоркъ, нито англиканскитѣ епископъ, обаче, нито представителъ на църквата сж знаели, че то ще бъде използвано въ време на молебна. Тѣ заявили, че, ако да знаели това, не щали да позволятъ внасенето му.

КАМБАНИ

църковни, училищни звѣнци и свѣщеници първокачествени.

Винаги въ голѣмъ изборъ. Доставятъ по конкурсъ. Камбани спукани звѣнцати и преливати въ фабриката си или на самооо мѣсто. Цени намалени.

Братъ Г. Алексиеви

ул. Ломска № 1 — София.
2—300—2

Св. Синодъ на Българската Църква.

Обявление № 6775. На 2 ноемврий т. г., отъ 10—11 часа, въ канцеларията на Св. Синодъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ за срокъ една година гаражъ съ две стаи и пр. въ зградата на фонда „Общи църковни нужди“ на ул. „Св. Карджия“ № 8. Първоначална наемна стойностъ 100,000 лева годишно. За участие въ търга залогъ 10 на сто отъ дефинитивна стойностъ въ банково удостоверение. Поеминитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присѣствственъ день отъ 17—18 часа въ канцеларията на Св. Синодъ.

Отъ канцеларията.

Обявление № 55. Н-вото на храма „св. Николай“ въ гр. Сливень извества на интересуващитѣ се, че на 31 децъ следъ публикуване на настоятелъ, въ Сливенското дачноко управлене, отъ 14 до 16 часа, ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ докинъ № № 3 и 5 въ гр. Сливень за срокъ отъ 1 януарий 1937 год. до 31 декемврий 1939 г.

Залогъ се изисква 10 на сто.

Членъ 125 отъ закона за Б. О. П. е задължителенъ.

Кинжата могатъ да се видятъ всѣки присѣствственъ день въ канцеларията.

Сливень, 19 октомврий 1936 г.

Отъ настоятелството.

Гл. редакторъ: † Тривнопольскій Епископъ Антимъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София